

Detta ondiskans spel Othello.

Han sköt sorgkanterna och elakheterna åt sidan från höftens rörelser. Sådär fortskred hans vecka nere under staden. En sak han gillade var Aretha. Blicken i ointresse mot tv-ljuset det väldiga. Han målade och tecknade i ateljén, hans konstnärliga ateljé. Han svor nu att hämnas. Hennes bröst gungade under honom och han kände det som att han rullades i tjära och fjädrar.

Den viktiga kvällstidningen inhandlades i en sådan affär som var öppen jämt. Han åkte till Ivetas Café. Vilket sex. Vilket sönderfall, vilken gåta att strunta i. Letar avsläppta på blåregns klint. Inte viktigt, snart överspelat, glömt. Mindre backe, hus där de fattiga bodde som kanske röstade på honom, här norr om den stora stadens centrum, i en förort, en stadsdel som hade bildats nyligen nästgårds med hans eget barndomshem. Men snart körde chauffören till minnenas osannolika kyrkogård och vad som fanns där, och som de tittade på för minnenas skull. Visa sig här, gå på rätt plats som var både här och nu och då. För mycket folk, inte här. Men på väg hit kan de komma att se oss.

Därför rullar denna bil sakta förbi.

Ynglingens mor behövde hämtas. Det kändes som om de kämpade mot större krafter, ske din vilja, inte min, och allt sådant där. Han låg den kvällen utan sömn och alla hans saker var planerat svarta. Kvinnan kom försenad till en adress med staffli, byster och kulhål ner i gatan. Och bor kvar med vakenheter och skov och kvinnor. Men då gömmer hon sig i nittioalets mascara, Isabella Nerman? Tog ut hennes bok ur sitt bibliotek och ritade i den så att den var alldeles lutad, och lutorna spelade ditmot. Härkä har en allvarlig schizofreni och går inte att resonera med.

Tankar och tal var som tankeöverföring över tid. Och över texterna, breven som lästes upp i en ljudbok. Hans tal läses också upp av en kvinnoröst som egentligen är ett sorts radioprogram. Stereoresor. Väldigt starkt påminde Edward om tystnadsplikten så att det inte gick att missförstå. Drickande betselsaft och eldrapsodi efter att ha kommit hem. Och krafter som drog ut på tiden, med kvinnan utanpå allt annat måhända.

Gående genom årstiderna, filmer hon hade sett förut. Vilken isolerad gräsmatta. En husvägg riktad mot en skog. Han dröjde där. Inget synfält från någons fönster och rekviem för de kukhungriga. Det är bäst om ni går härifrån, det är drogen för mig, sedan föll han ihop och kände sig iakttagen, citroner är sura, citroner är gröna, hällde bönor i en hink, persiska lösögonfransar.

Man hör sönderfallet...

Författaren Mattias Holmström med Poeter.se id #15727 innehar upphovsrätten